

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 24-a după Rusalii

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie

Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase

Preot Constantin STURZU

Ați avut vreodată sentimentul că sunteți vegheat și ajutat cu discreție de cineva, mai ales în momentele grele? V-au cutremurat anumite „coincidențe”, v-au pus pe gânduri „întâmplări” mustind a sens și rotunjind rostul vieții voastre? Ei bine, nu greșiți dacă intuiți că aveți (și) prieteni nevăzuți, nu din lumea aceasta, mereu gata să vă vină în ajutor.

Învățăm, încă din pruncie, că avem un înger păzitor sau că ne aflăm sub ocrotirea sfinților ale căror nume le purtăm. Dar nu ne învață nimeni că șirul prietenilor din Cer, însă atât de aproape de noi, este cu mult mai mare decât ne putem imagina. Avem impresia că noi am descoperit câte un sfânt – cum e cazul, în ultimii ani, cu Sfântul Efreem cel Nou – și, câpătând evlavie la el, ni-l câștigăm de prieten. În fapt, înainte de a avea noi evlavie la un sfânt, acesta a avut „evlavie” la noi. Și convertitul are impresia că el l-a descoperit pe Dumnezeu sau a ajuns la El, deși realitatea este că Dumnezeu s-a lăsat descoperit. Nu noi alergăm la Dumnezeu, ci El aleargă mereu spre noi, iar noi deschidem ochii – „ne venim în sine” (cf. Luca 15, 17) –, sesizând această mișcare. Și-L întâlnim. Așa este și în cazul sfinților. Ei ne sunt prieteni înainte de a-i descoperi noi, ca atare. Nu noi le „cerem prietenia”, noi doar ne trezim la realitate și sesizăm tovărășia lor, dragostea lor atât de smerită și de discretă.

Am scris rândurile de mai sus inspirat fiind de **Sfântul Mare Mucenic Dimitrie**. Anul trecut, cam pe vremea aceasta, aflat în chiliuța pe care mi-o oferise Mănăstirea Vilaller din Pirinei am trăit, dintr-odată, sentimentul unei prezențe copleșitoare, extrem de familiare. Într-o fracțiune de secundă am „văzut” că, în multe momente grele ale vieții mele, l-am avut alături pe ocrotitorul cetății Tesalonicului – dar și al bisericii din satul în care am copilărit, în care m-am împărțășit de atâtea ori și în care m-am spovedit prima dată. M-am văzut „înfiat” de acest mare sfânt, care a vegheat asupra mea chiar și în

momentele în care faptele mele și zbaterile mele existențiale mă transformaseră într-un personaj mai degrabă smintitor pentru cei din jur. Am înțeles că, deloc întâmplător, pașii mi-au fost purtați de două ori prin Grecia, având șansa de a mă închina la sfintele sale moaște. Că atunci când nu aveam unde locui cu familia, el a mijlocit să primesc de la Mitropolie un spațiu locativ într-o casă a parohiei „Sfântul Dimitrie” – Balș. După ce am fost hirotonit, prima mea „învier” slujită ca preot a fost într-o biserică din Iași ce-l are ca ocrotitor pe sfântul „izvorător de mir” și în care slujea și slujește și acum un preot cu numele Dumitru (Boboc), un prieten de suflet al familiei mele. Și mai sunt multe alte momente din viața mea în care am simțit mâna binefăcătoare și protectoare a Sfântului Mare Mucenic Dimitrie.

Citindu-i viața, am realizat că, precum toți „casnicii lui Dumnezeu” (cf. Efesenii 2, 19), și Sfântul Dimitrie își asumă pe cei încredințați lui precum o mamă devotată care nu renunță niciodată la pruncii ei, indiferent pe ce cărări apucă la maturitate.

(continuare în pagina 2)

Arhimandritul Teofil PĂRĂIAN

DCuvintele acestea, „Nu te teme, crede nu-mai și se va mântui fiica ta”, sunt cuvinte pe care Domnul nostru Iisus Hristos le-a rostit în legătură cu învierea fiicei lui Iair. Cuvintele au fost rostite către Iair, care era mai marele unei sinagogi. Acesta s-a dus la Domnul Hristos și l-a spus că are o fiică bolnavă pe moarte și l-a rugat pe Domnul Hristos s-o ajute, s-o ridice din boală. Între timp, din casa lui Iair a venit vestea că copila a murit. Bineînțeles că Iair a intrat în panică – se gândea el că Domnul Hristos ar putea să o vindece pe fiica lui, dar n-a avut gândul c-ar putea s-o și învie din morți. Și atunci Domnul Hristos a intervenit, spre folosul, binele și bucuria lui Iair, și a spus: „Nu te teme, crede numai – deci stăruie în credință – și se va mântui fiica ta”.

Cuvintele acestea, adresate lui Iair și rămase în cuprinsul Sfintei Evanghelii, ne sunt adresate de fapt și nouă, și mai ales ne sunt adresate și nouă când ajungem în împrejurări grele, în împrejurări de verificare, de cercetare de noi înșine. Credința noastră – am spus de multe ori – este o credință despovărătoare. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că cineva care are credință în Domnul Hristos are liniște sufletească, are bucurie, are mângâiere, are din credință curaj, are îndrăzneală în fața necazurilor; cineva care are credință în Hristos n-are niciodată pricină să se teamă, ci are întotdeauna pricină să fie încredințat că Domnul nostru Iisus Hristos îi stă întru ajutor.

Noi nu știm care e planul Mântuitorului cu fiecare dintre noi, dar știm că credința noastră ne lipește de Domnul Hristos și că nu mai suntem singuri în lumea aceasta. [...] Așa cum Domnul Hristos a înviat pe Lazăr, cum a înviat pe tânărul din Nain și pe tânără fiică a lui Iair, tot așa va face El prin puterea Lui să ni se realcătuiească trupurile la învierea cea de apoi și vom fi vii și cu sufletul și cu trupul – cu sufletul care nu moare și cu trupul care moare, se descompune și se recompune. Dacă nu avem credința aceasta, să știți că nu avem destulă credință. Dacă avem credința aceasta suntem fericiți și în viață și în moarte.

„Dacă nu auziți plânsul, Biserica moare”

Mesajul unui preot pentru părinții care își aduc copiii la Biserică

Viața Bisericii

Un preot grec din Australia a devenit foarte popular în mediul virtual după ce și-a exprimat admirația față de părinții care își aduc copiii la Biserică și depun eforturi considerabile pentru a păstra liniștea în timpul slujbelor. El i-a apreciat pe tinerii părinți care participă la slujbe cu toți membrii familiei și încearcă să mențină liniștea în lăcașul de cult. Prin postarea sa, preotul a transmis un mesaj comunității să fie mai înțelegătoare în astfel de cazuri. El a evidențiat puritatea copiilor și a spus că aceste familii reprezintă viitorul. Redăm mai jos mesajul integral:

Către cele mai dragi și binecuvântate tinere mame și tați, să nu credeți că eforturile voastre trec neobservate când veniți la Biserică cu copiii binecuvântați.

Sunt conștient de faptul că vă înroșiți la față, izbucnind în transpirații atunci când copiii voștri încep să vorbească sau sunt agitați și cum încercați să-i alungați pe culoar pentru a le anula zgomotul și mișcările, atunci când sunteți la Biserică. Știu că v-ați dori să puteți apăsa pe o telecomandă pentru a-i îngheța, dar acest lucru nu ar fi Voința lui Dumnezeu nici pentru ei, nici pentru noi.

Observ cum vă legănați bebelușii pentru a-i adormi, încercând să profitați la maxim de timpul liniștit pe care îl aveți, ca să participați la Liturghie și să ascultați predica. Când nu aveți succes, micuții voștri se agită și se întorc vrând să vă atragă atenția, atunci când încercați să îi hrăniți sau să-i distrați cu jucării și cărți.

Cu siguranță vă observ teama de a nu-i deranja pe alții sau cum intrați și ieșiți din Biserică pentru a schimba scutecele, sau pentru a vă calma copiii zgomotoși, în timp ce pe fața dumneavoastră aveți o privire aproape apologetică pe care scrie „Îmi pare rău că îl aduc pe

copilul meu la biserică, că vă deranjează și vă înfurie pe toți.”

Bineînțeles că văd și capetele care se îndreaptă înspre voi și ochii dați peste cap, indicând consternarea lor de faptul că nu vă puteți ține copiii sub control, în liniște. Atitudinea lor neplăcută scoate la iveală un puternic „Să vă fie rușine, pentru că nu aplicați tehnici adecvate de creștere a copiilor voștri, care i-ar disciplina, precum cele cu care am crescut noi” ... amnezie selectivă, în cel mai bun caz

De asemenea, îi observ pe cei care înțeleg faptul că noi ne mântuim în comuniune unul cu celălalt și care încearcă să vă ajute după putință, uneori pur și simplu zăbindu-vă, oferindu-vă forță și curaj pentru a continua. Există, desigur și unii care par nervoși, nu pentru că ar fi enervați, ci pentru că vor să vă simțiți în pace, dar nu sunt siguri cum ar putea să vă ajute și astfel, continuă să se roage pentru familia voastră.

lubite mame și iubiți tați,

Vă văd pregătiți pentru tot ce este sub soare (având inclusiv multe planuri de rezervă), astfel încât să puteți satisface toate nevoile copiilor voștri, în speranța că veți avea suficiente resurse pentru a-i avea liniștiți ... bine, liniștiți și suficient de calmi.

Ochii voștri oboșiți, care exprimă ceea ce nu veți rosti poate („merită să venim la Biserică atunci când sunt așa?”), pătrund în interiorul sufletului nostru, făcându-ne pe toți să înțelegem cât de binecuvântați suntem că vă avem alături, participând activ la lupta dvs. și a noastră în călătoria către Împărăția lui Dumnezeu. O luptă care presupune să vezi prunci, copii mici, ai căror părinți sunt dispuși să depășească disconfortul, inconvenientul și stresul de a-i aduce în Biserică, chiar dacă pare complet inutil.

Mă lovesc și eu de realitatea aceasta, privind la copiii voștri, care sunt binecuvântați să audă

Cuvântul lui Dumnezeu și să participe la felul lor, la Liturghia eternă, mistică.

Văd copii cu părinți plini de har, care prioritizează o realitate eternă trecând peste disconfortul temporar al altor oameni.

Personal experimentez binecuvântarea launtrică de a administra Sfânta Împărtașanie copiilor voștri, care sunt mai vrednici decât noi toți să se apropie de potirul vieții. Copiii voștri, care ne învață pe toți cu inocența lor, că trebuie să devenim asemenea lor pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Îi observ pe copiii voștri, așa cum i-a făcut Dumnezeu și vi i-a lăsat în grijă, pentru ca voi să-i puteți oferi înapoi acestei eterne și binecuvântate veșnicii, în Împărăția Domnului nostru.

Vă rugăm să-l aduceți în continuare pe copii la Biserică, indiferent de vârsta lor.

Vă rugăm să faceți acest lucru, nu numai pentru mântuirea voastră, ci și pentru a noastră.

Așa cum am menționat în repetate rânduri, „dacă nu auziți plânsul, Biserica moare”.

Să nu uităm:

Oamenii îi aduceau cei mici la Hristos pentru ca El să-i atingă, dar discipolii i-au mustrat. Când Iisus a văzut acest lucru, s-a arătat indignat. El le-a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea. Și, luându-i în brațe, i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei”. (Marcu 10, 11-16)

Sunt sigur că și alți clerici observă toate cele de mai sus (și multe altele) și se roagă pentru a continua să vă alăturați nouă.

Familiiile tinere sunt viitorul nostru și vom strădui să facem ceea ce este necesar pentru dăinuirea Bisericii noastre, care este Chivotul Mântuirii.

Cu multă dragoste și binecuvântări,
Pr. Michael Psaromatis

Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase

(continuare din pagina 1)

E consemnat chiar un moment în care, deși Dumnezeu ar fi vrut să lase cetatea Tesalonicului în mâinile păgânilor, sfântul refuză să plece cu moaștele de acolo și stăruiește pentru iertarea conaționaliilor săi. Obține însă doar o amănare, pentru că vine și momentul în care însuși Sfântul Dimitrie primește, cu multă durere și cu lacrimi, să părăsească Tesalonicul ce ajunge, astfel, în mâinile otomanilor pentru o vreme îndelungată. Se pare că tesalonicenii căzuseră în grele păcate, se depărtaseră mult de credință, încât și preoții de la catedrala ce adăpostea moaștele Sfântului Dimitrie vindeau pe bani grei, în loc să dăruiască, mirul ce izvora neconținut din

înmiresmatul său trup. Acest moment îl determină pe Părintele Cleopa Ilie să exclame, într-o predică ținută în ziua de 26 octombrie: „Frații mei, cum v-am spus, Sfântul Dimitrie și toți sfinții se roagă pentru noi. Însă de la o vreme, dacă nu ne îndreptăm viața noastră, și Dumnezeu, și sfinții Lui ne părăsesc”.

Chiar ne părăsesc sfinții? Ne lasă orfani de orice ajutor și ocrotire? Un răspuns corect la aceste interogații ne oferă viața duhovnicească. Treptele desăvârșirii creștine includ și un moment al „harului părăsirii”. E situația paradoxală în care omul percepe că Dumnezeu l-a părăsit (v. Psalmi 21, 1; Matei 27, 46), dar în care Dumnezeu continuă să fie prezent, de fapt. Obiectiv vorbind, harul Domnului nu ne părăsește în astfel de momente,

dar subiectiv, noi percepem acest „interval” de libertate și „loc” de creștere duhovnicească drept părăsire. Dimpotrivă, unde „s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul” (Romani 5, 20).

Așa este și cu „părăsirea” noastră de către sfinți. Putem uita de ei și, prin fapte și prin gânduri necurate, să-i îndepărtăm. În fapt, noi ne depărtăm de ei, în timp ce sfinții așteaptă, cu durere și cu nădejde, întoarcerea noastră și momentul în care vom primi să fim din nou ajutați de aceștia. Stricăm prietenia cu ei, legând prieteșug cu duhurile întunericului. Dar sfinții nu ne pot fi neprieteni. Ne respectă deciziile, dar nimic nu ne poate alunga din inima lor. Și cât de trist e omul care, inconștient de atâtea mulțime de sfinți – adică de prieteni – alege să trăiască singur! Convulsile agonizante ale lumii de azi din astfel de tristeți se alimentează. Nu, nu ne putem plânge că suntem singuri – neajutorați, neînțeleși, neimpliniți. Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase.

Sursa: **Doxologia.ro**